

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 009475 13 Кж 3
Бања Лука, 16.4.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Ж.Л., због кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама, оптуженог и његових бранилаца, адвоката В.Љ. из П. и Ј.П. из Б.Л., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 009475 12 К од 06.12.2012. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали републички тужилац Витомор Солдат, оптужени и његов бранилац, адвокат Ј.П., а одсуству уредно обавијештеног браниоца, адвоката В.Љ., донио је дана 16.4.2013. године,

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе оптуженог Ж.Л. и његових бранилаца, те потврђује пресуда Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 009475 12 К од 06.12. 2012. године.

Образложење

Побијаном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број 11 0 К 009475 12 К од 06.12.2012. године, оглашен је кривим оптужени Ж.Л., због кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), и осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) година, у коју је, на основу члана 44. став 1. истог Закона, урачунато вријеме проведено у притвору од 14.5.2012. до 06.12.2012. године.

На основу члана 56. став 1. тачка 1. у вези са чланом 58. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности обавезног психијатријског лијечења, која ће се извршити уз издржавање казне затвора.

На основу члана 99. став 1. у вези са чланом 96. став 1. и 2. тачке а) и е) Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53. од 11. јуна 2012. године, у даљем тексту: ЗКП РС), оптужени је

обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 744,00 КМ и паушала у износу од 300,00 КМ.

На основу члана 108. став 3. ЗКП РС, оштећена С.М., са имовинскоправним захтјевом, упућени је на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили оптужени и његови браниоци, адвокати В.Љ. из П. и Ј.П. из Б.Л. Жалбе су изјављене због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о казни. Приједлози из жалби су алтернативно постављени, и то, да се побијана пресуда преиначи у погледу правне квалификације и оптужени огласи кривим за кривично дјело тјелесне повреде из члана 155. КЗ РС или за кривично дјело угрожавања опасним оруђем или оружјем при тучи или свађи из члана 158. КЗ РС (жалба браниоца, адвоката В.Љ., у ком правцу је и приједлог из жалбе оптуженог) или побијана пресуда укине и предмет врати на поновни поступак или преиначи и оптуженом изрекне мања казна затвора (жалба браниоца, адвоката Ј.П.).

У одговору на жалбу, окружни тужилац из Бање Луке, предложио је да се жалбе одбију, као неосноване, и првостепена пресуда потврди.

У сједници вијећа, која је, у смислу одредбе члана 318. став 4. ЗКП РС, одржана у одсуству уредно обавијештеног браниоца оптуженог, адвоката В.Љ. из П., бранилац оптуженог, адвокат Ј.П. је изложио жалбе, остајући код приговора и приједлога садржаних у истима, које је подржао оптужени. Републички тужилац је изложио одговор на жалбе, те подржао приједлог да се жалбе оптуженог и његових бранилаца одбију, као неосноване, и првостепена пресуда потврди.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде из следећих разлога:

Нису основани аргументи из жалбе браниоца оптуженог, адвоката Ј.П., у прилог тврдњи да је изрека побијане пресуде, у погледу субјективног односа оптуженог према дјелу, неразумљива и противријечна разлозима, те да је тиме захваћена битном повредом одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка к) ЗКП РС. Супротно изнесеним приговорима, овај суд налази, да изрека побијане пресуде садржи јасан чињенични опис реалне дјелатности оптуженог, који јасно одређује његов психички однос према дјелу у цјелини, дакле и према посљедици, те да су у таквом чињеничном опису јасно уграђени елементи свјести и воље, што потпуно јасно дефинише битне елементе бића кривичног дјела, за које је оглашен кривим том пресудом. Овако конципирана изрека пресуде је у свему усклађена са разлозима датим у њеном образложењу за умишљајно поступање оптуженог, кроз образложење да је оптужени у конкретним околностима, које карактерише средство повређивања (нож) и локалитет, дакле, стомак као витални дио тијела, био свјестан да може проузроковати смрт оштећене, па је на такву

последницу и пристао. Све то јасно дефинише његов евентуални умишљај, тако да у датим разлозима пресуде нема противријечности, како се то тврди у овој жалби.

Надаље, без основа су и аргументи из жалбе браниоца оптуженог, адвоката В.Љ., којима је указује на битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачка г) и з) ЗКП РС. На аргументима да је оптужени цијело вријеме поступка био у притвору, и да му је ради тога онемогућено, као и његовом браниоцу, да припреме квалитетну одбрану, не може се градити теза о повреди права на одбрану. Наиме, нужност примјене мјере притвора, оцјењује се са аспекта постојања законских услова и посебних притворских разлога из одредбе члана 197. став 1. ЗКП РС, а у ситуацији када је оптужени имао браниоца (у овом случају изабраног) током цијелог поступка, нема повреде права на одбрану, на начин како се то указује у овој жалби. Надаље, тврдње ове жалбе да је мјера притвора, а у циљу бржег завршетка претреса, одредјелила одбрану да се сагласи са читањем исказа свједока С.Г. из истраге и да је тиме одбрана била фактички принуђена на овакву одлуку, чиме се имплицира на незаконитост овог доказа, је без основа. Ово ради тога што је исказ наведеног свједока из истраге прочитан на главном претресу у складу са одредбом члана 288. став 2. ЗКП РС, која не прописује нужност сагласности странака за одступање од непосредног извођења доказа, а како су у побијаној пресуди, у складу са обавезом из одредбе члана 304. став 7. ЗКП РС, дати разлози којима се суд руководио за овакву одлуку, нема незаконитости у прибављању и кориштењу овог доказа.

Жалбеним приговорима оптуженог и његових бранилаца, не може се оспорити правилност чињеничних утврђења и закључак садржан у побијаној пресуди, да се у радњама оптуженог, чињенично описаним у изреци побијане пресуде, стичу сви битни елементи бића кривичног дјела убиства у покушају из члана 148. став 1. у вези са чланом 20. КЗ РС.

Према утврђењу побијане пресуде, заснованом на оцјени доказа оптужбе и одбране, на начин како то захтјева одредба члана 295. став 2. ЗКП РС, оптужени је критичног дана, ножем, дужине оштрице 9 цм, убо оштећену С.М., која је његова ванбрачна супруга, у стомак, и нанио јој лаку тјелесну повреду у виду убоднорезне ране предњег зида трбуха-пупчаножелудчаног предјела.

Предузимајући наведене радње, које се у објективном смислу жалбама не оспоравају, и по оцјени овог суда, оптужени је био свјестан да убодом ножем, као опасним средством, у стомак као дио тијела гдје су смјештени витални органи, може да наступи смрт оштећене, тако да се његова вољна компонента умишљајног поступања, према правилном закључку побијане пресуде, састојала у пристајању на такву последицу. О овој одлучној чињеници, дати су детаљно и ваљано образложени разлози у побијаној пресуди, кроз оцјену свих спроведених доказа који потврђују околности извршења дјела и конкретне радње оптуженог, првенствено налаза и мишљења вјештака др М.С. и појашњење да се убоднорезна рана налази у непосредној близини желудца и да би његовим отварањем (или било којег другог органа у стомаку) настале повреде опасне по живот. Ради тога су без

основа аргументи из жалби којима се оспорава правилност закључка и ваљаност разлога из побијане пресуде у погледу психичког односа оптуженог према дјелу у цјелини, па према томе и посљедици.

Дакле, без основа су аргументи из жалбе браниоца, адвоката В.Љ. и тврдња да због чињенице наношења повреде једним благим замахом ножем који није амортизован неком препреком, те да се ради о лакој тјелесној повреди, оптужени није имао намјеру да оштећену лиши живота, јер намјера није битан елемент конкретног дјела, као и они аргументи из жалби оптуженог и браниоца, адвоката Јове Пилиповића и тврдња да оптужени није хтио лишити живота оштећену, јер побијаном пресудом није ни утврђено да је оптужени дјело починио са директним, већ са евентуалним умишљајем.

Из наведених разлога, неосновани су жалбени приговори, којима се указује на погрешну правну квалификацију дјела, и тиме повреду Кривичног закона.

Овај суд је испитао побијану пресуду у одлуци о казни, налазећи да жалбе нису основане.

У оквиру општих правила о одмеравању казне, прописаних одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, првостепени суд је правило цијенио утврђене олакшавајуће околности, које се наглашавају у жалбама, и то да је дјело остало у покушају, да је оптужени у вријеме извршења дјела био битно смањено урачунљив, изостанак тежих посљедица по здравље оштећене, те породичне прилике оптуженог (отац троје дјеце од којих је једно малољетно). Све ове околности су правилно цијењене као особито олакшавајуће и основ за блаже кажњавање, те су са друге стране правилно цијењене отежавајуће околности, првенствено чињеница да је оптужени два пута осуђиван због кривичног дјела тјелесне повреде из члана 155. став 1. КЗ РС, тако да казна затвора у трајању од 3 (три) године, изречена побијаном пресудом, по оцјени овог суда, представља потребну мјеру казне за остварење сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 28. КЗ РС.

На основу одредбе члана 56. став 1. и члана 58. КЗ РС, а цијенећи налаз и мишљење вјештака неуропсихијатра др М.Н., правилно је првостепени суд оптуженом изрекао мјеру безбједности обавезног психијатријског лијечења, које ће се извршити уз издржавање казне затвора.

Из наведених разлога, а примјеном члана 327. ЗКП РС, одлучено је као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић